

[Valdemar Thomsen.]

ikke engang da det viste sig, at det var Peter Nielsens Stemmer, der sikrede Venstre et Mandat paa Bondepartiets Bekostning. Nej, tværtimod, man var stolt — det fremgik ogsaa af det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtalelser her i Dag — af den Bedrift, som man her har udført, og Pressen proklamerede, som sagt, stor Fremgang for Venstre, Tilbagegang for Bondepartiet. Jeg gentager: Det pynter ikke paa journalistisk Æresfølelse.

Maaske det med det samme vil være rimeligt et Øjeblik at se paa Begivenhederne omkring Landstingsvalget. Det var, maa jeg sige, med ikke ringe Forventninger, at jeg paa Bondepartiets Vegne modtog en Indbydelse fra Venstre og Det konservative Folkeparti til en Forhandling forud for Prøvevalgene til Landstingsvalget. Nu vel, tænkte jeg ved mig selv, Venstre søger at bøde lidt paa den begaaede Uret ved at give Bondepartiet ved Landstingsvalget, hvad man fratog det ved Folketingsvalget. Stor blev derfor min Overraskelse, da jeg af Venstres Ledelse erfarede, at man absolut ikke havde til Hensigt at vise noget egentlig Hensyn. Nej, hvis vi ellers vilde rette os efter Partiets Anvisninger, kunde vi for 97 Valgmænd faa et Mandat og saa i øvrigt være med til at sikre Venstre en Gevinst ogsaa ved Landstingsvalget. Det kunde absolut ikke tillades, at vore Valgmænd fik Indflydelse paa, hvor de vilde have Landstingsmanden, og altsaa heller ikke paa, hvem de vilde have.

Her vilde det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtryk, som han brugte i Dag, om en brovntende Tone, virkelig være paa sin Plads. Naturligvis hverken vilde eller kunde vi, der forhandlede paa Bondepartiets Vegne, gaa til vore Valgmændsforsamlinger med en saadan Haan mod den almindelige Valgret, og deri gav man os fra konservativ Side Medhold, og takket være, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ogsaa ved denne Lejlighed viste sig som den Gentleman, han er, fik Bondepartiets Valgmænd paa parlamentarisk Vis Ret til selv at træffe Afgørelse, baade hvad Landstingsmand og hvad Suppleanter angaar.

Naar Venstres saakaldte Stemmemfremgang, som den bør, bliver reduceret med Bondepartiets 4 261 Stemmer i Sønderjylland, bliver der ikke noget særligt at raabe Hurra for og navnlig da ikke paa Bondepartiets Bekostning, idet det viste sig, naar man gik Tallene efter, at saavel Venstre som Bondepartiet er gaaet frem med ca. 4 pCt. i Forhold til Valget i 1935. Vedrørende Landstingsvalget er Forholdet det,

at Bondepartiet i 5te Landstingskreds, hvor vi gik tilbage ved Folketingsvalget — det skal indrømmes —, kan notere en Fremgang i Stemmer ved Landstingsvalget paa 9 pCt. sammenlignet med Valget i 1936. Vi har altsaa kun Grund til at være tilfredse med Valgets samlede Resultat, hvad Stemmer angaar, derimod afgjort ikke med Hensyn til Mandater. Maa jeg tilføje, at naar jeg kommer ind paa disse Enkeltheder, skyldes det mindre Lysten til at sige Venstre nogle Sandheder end Trangen til at forsvare Bondepartiet over for Venstrepressens Usandheder ikke alene under Valgkampen, men ogsaa nu efter Valget.

Fra Socialdemokratiet er der fremført mange Forklaringer paa Aarsagen til Partiets Tilbagegang ved Valget. Mon den væsentligste ikke er, at Partiet saa afgjort har svigtet en af Socialismens bærende Ideer, den nemlig, der gaar ud paa at bedre de økonomisk forurettedes Kaar? Om dette kan saavel Landbruget som de arbejdsløse tale med. Det er urigtigt desværre, naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Dag fra denne Plads udtalte, at det er de svage i Samfundet, der har indtaget Førstepladsen i Socialdemokratiets Arbejde. Efter at Regeringen har faaet det fulde Ansvar, kan det ikke længere skjules for Vælgere, der virkelig vil se, at Partiet staar fuldstændig evneløs paa det erhvervsøkonomiske Omraade, og det skyldes sandsynligvis, at det er gaaet i Samarbejde med Kapitalismen om Udbytning, navnlig af Landbruget. Det skyldes maaske ogsaa det, at Pengenes Betydning som Middel til Afhjælpning af Arbejdsløsheden overvurderes, fordi Pengene selv, takket være Storfinansens Indflydelse, overvurderes.

Det maa oprigtigt haabes, at dette Problem endnu i denne Sommer tages op til en grundig Undersøgelse, og det er et Raad, der stilles til Statsministerens Raadighed ganske gratis. Det bør afgjort ikke være under Nationalbankdirektør Bramsnæs's Førerskab; der trænges i den Henseende til nyt Blod paa det økonomiske Omraade, til Mænd, der ikke er besjælet af Guldmentalitet og ortodokse Meninger, men som forstaar, at Pengene maa billiggøres, for at de kan komme ud i Omsætningen og levendegøre Befolkningens Forbrug. Selv Socialdemokratiet har i den Henseende Mænd af den rette Støbning, og derfor siger jeg: Lad dem komme frem hurtigst muligt. Vil man, at Udviklingen skal gaa i den rigtige Retning, da kommer man ikke uden om den Anvisning, som vi fra vor Side har givet vedrørende en virkelig